

«ЧАРІВНЕ КОЛО» для особливих дітей

Марта ЄЛИСЕЄВА

Чернігівський ляльковий театр став одним із перших в Україні, хто за підтримки Українського культурного фонду створив виставу для дітей із особливими потребами. Новий проект називається «Чарівне коло» й дозволяє таким дітям доторкнутися до театрального мистецтва.

Прем'єра вистави або, скоріше, інтерактивної програми-гри «Лісове яблучко» відбудеться 22 листопада. А напередодні в театрі обговорили, як театротерапія сприяє адаптації дітей із особливими потребами. В обговоренні взяли участь експерти, представники навчально-реабілітаційних та інклюзивно-ресурсних центрів, педагоги та фахівці психологічних служб, які впроваджують інклюзію в життя.

За словами представника Українського культурного фонду Лілії Бевзюк-Волошиної, для участі в проекті було подано 59 заявок від національних театрів, обрали лише п'ять, серед яких і заявка чернігівського театру.

— Ми маємо зробити крок назустріч, звільнити дітей від комплексу неповноцінності, сприяти їхній повній адаптації в соціальне життя. І театротерапія — це один із засобів адаптації особливих дітей у соціум, — зазначила пані Лілія.

Координатором проекту стала

керівник реабілітаційного закладу, депутат Чернігівської міської ради Регіна Гусак. У цій роботі, зазначила вона, був важливий не лише результат, а й сам процес. Кожен працівник театру намагався зробити так, щоб усі діти відчули себе учасниками дійства, що вкрай важливо для розвитку маленьких особистостей.

Автор інтерактивної програми-гри «Лісове яблучко» Яна Паніна розповіла, як готувалися актори, створювалися реквізит та декорації. У програмі передбачено поєднання рухів та співу, художнього слова та міміки, поєднується кілька видів

мистецтва, але головне, діти стають учасниками дійства.

«Лісове яблучко» — це перша така вистава в Чернігівському ляльковому театрі, вона розрахована на невелику кількість дітей — 16—18 і триває 30 хвилин. Планується, що її будуть представляти не тільки в театрі, а й на виїзних локаціях — у центрах реабілітації, де перебувають діти з особливими потребами.

Осінній антидепресант

Марта ЄЛИСЕЄВА

17 листопада в бібліотеці імені В. Короленка всі охочі мали змогу поспілкуватися в бібліопросторі «А+» за філіжанкою смачної гарячої кави, послухати музику й ознайомити присутніх зі своєю творчістю.

У цей день проект «А+» відзначав річницю, адже рік тому, 19 листопада, був створений поетичний простір, мета якого — об'єднати всіх людей, які люблять поетичне слово, незалежно від віку та професії.

Почалась зустріч під звуки саксофона — артисту міського Палацу культури Олексію Дербечову відразу вдалося створити атмосферу затишку та гармонії. Головний бібліотекар відділу документів із гуманітарних наук Наталія Утиро, яка є ініціатором проекту й ведучою, згадала про попередні поетичні зустрічі: «Все, що я люблю...», «Час добрих надій» та багато інших, які проходили не лише в бібліотеці, а й за її межами. Цього разу захід мав назву «Осінній антидепресант».

Організатори запропонували поетам пожартувати, відповідаючи на питання: «Що вас дивує в житті?», «Намалюйте портрет поета», «Що у вас у житті більше для написання віршів: раціонального чи інтуїтивного?», «Скажіть кілька фраз, як ви відчуваєте Чернігів». Продовжить фразу: «Всюди життя і...».

Свої жартівливі вірші читали Валентина Громова, Ліна Ланська, Віра Козлова, Ірина Кулаковська, Анжела Чехова, Тетяна Тимошенко та інші. Привітати з річницею пришли учні музичної школи № 1 ім. С. Вільконського. Під керівництвом свого викладача Лариси Забари учні виконали популярні мелодії.

Наприкінці заходу Наталія Утиро оголосила «домашнє завдання» для наступної зустрічі, яка називатиметься «Зимова казка для дорослих».

ОСТАННІЙ ДЕНЬ ЖИТТЯ МІКИ МОРОЗОВА

«Портрет Міки Морозова» Валентин Серов написав 1901 року. Від картини не відвести очей, настільки живою вийшла дитина. Попереду — революція сімнадцятого, голод двадцятих, розстріли тридцятих, війна сорокових... Вижив? Загинув?

Михайло Морозов був із родини тих самих фабрикантів Морозових, найбагатших промисловців і меценатів. Освіту здобував в Англії; незважаючи ні на що, повернувся в Росію, в двадцятих роках закінчив філологічний факультет Московського університету. Став відомим радянським літературознавцем, театрознавцем, перекладачем. Усе своє життя присвятив творчості Шекспіра, результати його роботи отримали світову популярність. У

1949 році обійняв посаду головного редактора англомовного журналу News. Пережив Другу світову, заарештований не був (диво!).

У 1952 році вище керівництво

СРСР захотіло провести в Москві особливу конференцію за участю спадкоємців знаменитих російських купецьких родин — Рябушинських, Морозових, Єлисеєвих, Мамонтових

і інших — щоб налагодити відносини з еміграцією, а головне, повернути її капітали для вкладень у післявоєнну відбудову й розвиток радянської економіки.

Стало зрозуміло, кому зустрічати запрошених. Хто зможе заручитися підтримкою таких важливих гостей — не Берія ж із Маленковим. І згадали про Міку — про Михайла Михайловича, нащадка відомого прізвища, блискуче освіченого, який знає європейські мови, відомого за кордоном ученого. Викликали, розповіли, в чому суть, сформулювали завдання. Він без зволікання погодився.

І тут поцікавилися його соціальним статусом і матеріальним становищем. Несподівано з'ясувалося, що зарплата професорська за західними мірками — мізерна, живе Михайло Михайлович в убогій комуніальній квартирі і про прості блага, знайомі будь-якому західному громадянину, не має навіть уявлення.

Тут же, в його присутності Мікоян продиктував своєму поміч-

никові перелік того, що необхідно зробити: забезпечити товариша Морозова презентабельним одягом, гідною зарплатою, окремою обставленою меблями квартирою де-небудь у пристойному місці, наприклад, на набережній Фрунзе або Кутузовському проспекті, дачею, облаштованою для прийому гостей, власним автомобілем і ще чимось, що може захопити Михайло Михайлович.

Приголомшений тим, що відбувається, Морозов був доставлений додому в чорному лімузині, чим невимовно здивував сусідів і близьких, які ще більше були ошелешені його розповіддю про майбутні зміни. Потім Міка ліг на диван трохи відпочити й... помер. Від пережитого потрясіння стався інфаркт. Йому було п'ятдесят п'ять років.

А зустріч із нащадками колишніх мільйонерів царської Росії, яка має назву «Нарада промисловців», через смерть Сталіна відбулася в Кремлі тільки через три роки.